

РЕШЕНИЕ

№ 1127

гр. Варна, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Шишкова

при участието на секретаря Неше Еюб. Реджепова
като разгледа докладваното от Теодора Шишкова Административно
наказателно дело № 20223110201084 по описа за 2022 година

Производството е образувано по жалба на ЕЛ. К. СТ., ЕГН ***** срещу Наказателно постановление № 436а-36 от 16.02.2022 г., издадено от Директор на ОД МВР Варна, с което за нарушение по чл.209а, ал.1 33 на въззивника е наложено административно наказание глоба в размер 300.00 лв.

Във въззивната жалба се твърди, че издаденото наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, като се посочва, че в случая е била опорочена процедурата по издаване на АУАН поради липса на компетентност на издаващия орган и отсъстващи реквизити в акта – свидетели на установяване на нарушението, точното описание на същото, както и неговата правна квалификация. Наред с това се твърди, че доколкото заповедите на министъра създават задължения за неопределен кръг субекти, същите съгласно ЗНА, за да породят действие следвало да бъдат обнародвани в „Държавен вестник“. Излага се още, че били нарушени конституционните ѝ права на информация, на свободен избор и свобода на вземане на решенията, на личен живот (свързан с ваксиниране срещу COVID 19, респ. икономически товар, свързан с провеждане на ежедневни тестове). Нарушено било правото ѝ да взема решение относно собственото си здраве, като наред с това била преследвана и обвинявана от полицейски органи, тъй като убежденията ѝ не съвпадали с тези на министъра на здравеопазването. Поради изложеното моли за отмяна на издаденото НП.

В съдебно заседание въззивникът не се явява представлява се от процесуален представител, който поддържа жалбата на заявените основания и пледира за присъждане на разноски.

Въззиваемата страна на свой ред не изпраща представител в открито съдебно заседание, депозира единствено писмени бележки, в които моли за потвърждаване на издаденото НП и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

На 13.01.2022 г. около 20.15 ч. въззивникът Е.С. се намирала в гр. Варна, на ул. „Генерал Георги Попов“ № 12, в бистро „Happy house“, представляващо заведение за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 Закона за туризма.

По същото време, служители на 02 РУП, сред които св. К.К. посетили заведението във връзка с осъществявана проверка за спазване на противоепидемични мерки, въведени със заповед № РД-01-973/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването, като същите изисквали от посетителите на заведението, сред които била и въззивника, да представят валидни документи за ваксинация, или за преболедуване или за отрицателен резултат от проведено изследване.

В хода на проверката С. не представила валидни документи за ваксинация, или за преболедуване или за отрицателен резултат от проведено изследване, което мотивирало полицейските служители да ѝ издадат предупредителен протокол, който същата отказала да подпише (което обстоятелство било удостоверено с подписа на един свидетел), поради което на същата бил издаден АУАН за допуснато нарушение на разпоредбата на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във връзка с неизпълнение на т.12, вр. т.32 от заповед № РД-01-973/26.11.2021г. на министъра на здравеопазването, вр. чл. 63, ал.4 ЗЗ.

Актът бил предявен и връчен на въззивника, който го подписал с отбелязване, че има възражения. Допълнителни възражения постъпили в срока по чл.44 от ЗАНН. Във връзка с възраженията, постъпили от възз. АНО взел становище от служител при Второ РУ-Варна, който се запознал с всички събрани по АНП материали и преценил, че не са налице предпоставките на чл.28, б."А" от ЗАНН, като издал процесното НП – предмет на разглеждане в наказателното производство, с което било наложено административно наказание „глоба“ в установен размер на 300.00 лв.

Визираната фактическа обстановка се установява по категоричен начин приобщените по преписката писмени доказателствадокументи – НП, АУАН, докладна записка, заповеди и др., в това число гласните доказателства - показанията на актосъставителя, които макар и схематично изложени потвърдиха изцяло констатациите, направени въз основа на писмените доказателства.

За пълнота, следва да се посочи, че въззивника на свой ред не оспорва така описаното от фактическа страна, като възраженията му имат единствено правен характер.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна спрямо която е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП,

срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление, противно на заявеното в жалбата е било издадено от компетентен орган- Директора на ОД на МВР-Варна, съгласно законоустановените му правомощия в разпоредбата на чл. 209а, ал. 4 от ЗЗ.

Съдът намира, че процесният АУАН е съставен от компетентно (териториално и материално) лице съгласно приложената по делото № 365з-1952/24.03.2020г., видно от която на държавните служители с полицейски правомощия от ОД на МВР - Варна е възложено да съставят АУАН по чл. 209а от ЗЗ. По делото не се спори, а и видно от разпита на св. К., същият е служител на ОД на МВР - Варна, разполагащи с полицейски правомощия, доколкото работи като полицаи в група „Охрана на обществения ред“ в ОД на МВР-Варна.

Административно-наказателното производство е образувано и протекло в сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

При проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН - относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е било извършено. Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението по този пункт от НП, на обстоятелствата, при които е извършено.

Фактите, както в АУАН, така и в НП са ясно и недвусмислено изложени, което не налага никакво съмнение за какво е наложена санкцията спрямо Е.С., а именно за това, че посещава закрито обществено място – заведение за хранене и развлечения и не представя валиден документ за ваксинация или за преболедуване по смисъла на заповед № РД-01-973 от 26.11.2021г. на Министъра на здравеопазването и не е представил отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизане в обекта изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19 или бърз антигенен тест (до 48 часа преди влизане в обекта), удостоверено чрез валиден документ с което не е изпълнил въведените противоепидемични мерки със Заповед № РД-01-973 от 26.11.2021г. на Министъра на здравеопазването временни противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.; изм., бр. 15 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.; доп., бр. 23 от 2020 г., в сила от 14.03.2020 г.; доп., бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.; изм. изцяло, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1 / болни от и заразноносители на антракс, бруцелоза, вариола, вирусни хеморагични трески, дифтерия, ебола, жълта треска, коремна тиф, малария, полиомиелит, тежък остър респираторен синдром, туберкулоза с бацилоотделяне, холера, чума и COVID-19/, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. Съгласно втората алинея на този текст извънредна епидемична обстановка се обявява за определен период от

време с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на здравеопазването въз основа на извършена от главния държавен здравен инспектор оценка на съществуващия епидемичен риск.

С Решение (Обн. - ДВ, бр. 22 от 13.03.2020 г.) Народното събрание, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявило извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2. е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19 и в съответствие с чл. 57, ал. 3 от Конституцията на Република България. Впоследствие извънредното положение е удължавано няколкократно, а впоследствие и заменено с удължаване на извънредната епидемична обстановка.

Съгласно чл.63, ал.4 от ЗЗ при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

В съответствие с горната разпоредба на ЗЗ министърът на здравеопазването е издал множество заповеди във връзка с овладяване на извънредната епидемична обстановка, някои от които впоследствие са многократно изменени – в това число заповед № РД-01-973 от 26.11.2021г.

В т. 32, вр. т.12 от посочената заповед № РД-01-973 от 26.11.2021г. за определен период – от 01.12.2021 г. до 31.03.2022 г. е въведена посочената в АУАН и в НП противоепидемична мярка, а именно преустановяване на посещенията на игралните зали, казината и заведенията за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за туризма, включително и тези към местата за настаняване. Съгласно т.32 от същата заповед, въведените противоепидемични мерки по т. 12 може да не се прилагат само при следните условия:

а) 100% от персонала в съответния обект/лицата, заети с мероприятията са ваксинирани или преболедували COVID-19 или разполагат с отрицателен резултат от проведено преди влизане в обекта/мероприятието изследване, удостоверено с валидни документи за ваксинация, преболедуване или изследване

Към момента на съставяне на АУАН и издаването на НП заповедта е създавала задължения, непосредствено са засегнали права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица.

Цитираната заповед носи белезите на общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 65 от АПК, общи са административните актове /ОАА/ с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива, като основната разлика между общият административен акт и

нормативният административен акт /НАА/ е в това дали имат еднократно или многократно действие и дали съдържат административноправни норми, като ОАА има за цел да уреди един случай /една ситуация/, докато НАА съдържа правна норма -правило за поведение за повторяеми, трайни обществени отношения, за неопределено число случаи в бъдещето.

НАА се прилага многократно, той е правна норма за абстрактно уреждане на обществени отношения, а ОАА е конкретно волеизявление, насочено към неопределен кръг лица.

Процесната заповед не урежда абстрактни правила за поведение при извънредно положение поради здравни причини, нито дори правила за COVID епидемии, а имат за цел да уредят възникналата ситуация покрай настъпилата актуална пандемия с COVID-19.

В тази връзка следва да се посочи, че всички заповеди на министъра на здравеопазването са издадени като общи административни актове, повечето с изрично позоваване на чл. 73 от АПК, в това число и процесните, който изрично позволява да се издаде общ административен акт в неотложни случаи без обществено обсъждане, каквато настъпилата пандемия безспорно е.

АПК не предвижда обявяване на ОАА в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване.

Съгласно чл. 73 АПК когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта.

В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му.

Заповедите на Министъра на здравеопазването са издадени именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната като същите са оповестени чрез средствата за масово осведомяване, както и на страницата на Министерство на здравеопазването, където се намират и понастоящем.

По делото не е спорно, че процесните заповеди са обявени в интернет, на страницата на МЗ, поради което съдът намира, че същите са породили правно действие.

Нещо повече, самият жалбоподател не оспорва, че е бил запознат със съдържанието на заповедите и съответно с въведеното с тях задължение, като в този смисъл съдът не намира за нарушено правото на информация на въззивника.

Заповедите по чл. 63 от ЗЗ са общи административни актове и отмяната или изменението им, не представлява изменение на нормативна разпоредба, за да е приложима хипотезата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН.

Отделно от това в случая административнонаказателната отговорност произтича не от заповедта, а от закона - чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, като същата не е отменена или изменена в по-благоприятна редакция към момента на издаване на наказателното постановление или към

момента на постановяване на настоящия съдебен акт.

Разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 ЗЗ съдържа в себе си както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило.

От материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на полицейския служител -св.К., се установява по безспорен начин, че на 13.01.2022 г. по време на действие на въведеното с посочената по-горе заповеди забрана до неопределен кръг от лица -забрана за посещение на заведения за хранене и развлечение, освен ако лицата са: ваксинирани или преболеждали COVID-19, удостоверено с валидни документи за ваксинация или за преболеждане по смисъла на Заповед № РД-01-973 от 26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването или представят отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизане в обекта/мероприятието изследване по метода на полимеразно верижна реакция за COVID-19 или бърз антигенен тест (до 48 часа преди влизане в обекта/мероприятието), удостоверено чрез валиден документ, възз. не е не е съобразил с и не е изпълнил въведени от министъра на здравеопазването противоепидемични мерки .

В случая от доказателства по делото е безспорно установено, че възз. не е притежавал нито един от посочените по-горе документи.

С оглед на изложеното се налага извода, че Е.С. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето /ЗЗ/, и напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност.

Възраженията в жалбата касателно твърдените нарушения на конституционноустановените права на С., отнасящи се до правото на свободни избор и убеждение, на личен живот и финансова независимост, категорично не могат и не следва да се споделят от съда, тъй като на първо място посещаването на заведения за хранене и развлечение в ситуация на извънредна епидемиологична обстановка, несъмнено е право на гражданите, което предвид спецификите на обстановката, подлежи на правна регулация, налагаща се от усложнената здравна обстановка не само на територията на Република България, но и в световен мащаб.

Въведената правна регламентация осигурява широк кръг от възможности за гражданите, които имат желание да посещават заведения за хранене и развлечения да изберат по какъв начин ще удостоверят пред проверяващите органи, че не пренасят заразна болест, като в никакъв случай не препятстват свободния избор на същите дали да предпочетат да се ваксинират или не.

Обстоятелството, че прилагането на отрицателно изследване за COVID 19 се заплаща от гражданите по никакъв начин не нарушава техни права или икономически свободи, доколкото в крайна сметка, то е доброволен акт в изпълнение на едно съществуващо право, а не задължение за гражданите.

С оглед кръга на обществените отношения които охранява Закона за здравето и по-

конкретно посочените разпоредби по време на обявената извънредна епидемиологична обстановка, имаща за цел неразпространение на заразата и опазване живота и здравето на гражданите, процесното деяние не може да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Правилно е било преценено, че с оглед характера на нарушението в настоящия случай нормата на чл. 28 от ЗАНН не може да бъде приложена.

Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за останалите граждани, свързан с разпространение на пагубен за човечеството вирус (довел до множество смъртни случаи и тежки последици за здравето на гражданите) и обявената глобална пандемия. Нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други административни нарушения от същия вид, поради което и същото не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" по смисъла вложен в разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Нещо повече видно от изложените аргументи в жалбата, прилагането на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН би създавало у въззивника чувството за безнаказаност, би култивирало липса на критичност към извършване на деяния от подобен род, което обезсмисля една от основните функции на административнонаказателния закон, а именно индивидуална превенция на нарушенията.

За посоченото нарушение санкционна разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗП предвижда наказание " глоба " в размер от 300 до 1000 лева за лице, което наруши или не изпълни въведени с акт на министъра на здравеопазването или директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или ал. 2, освен ако деянието съставлява престъпление.

Административно -наказващият орган правилно е издирил и приложил действащата санкционна разпоредба, действал е законосъобразно, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в предвидения за това деяние минимум от 300 лева.

За пълнота, съдът следва да посочи, че неотменимо право на гражданите е да следят за спазването на своите права и законни интереси, но доколкото те са членове на общество, то всеки индивидуален интерес следва да отстъпи пред висшия интерес на общността, свързан с опазване на нейното здраве и физическа цялост.

С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съдът се произнася по разностите сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал писмено становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63д, ал.4 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на ОД на МВР-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно-наказателни дела в размер от 80 до 120 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на юрк. по поддържане на обвинителната теза на АНО.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВРЪЖДАВА Наказателно постановление № 436а-36 от 16.02.2022 г., издадено от Директор на ОД МВР Варна, с което за нарушение по чл.209а, ал.1 ЗЗ на ЕЛ. К. СТ. е наложено административно наказание глоба в размер 300.00 лв.

ОСЪЖДА ЕЛ. К. СТ., ЕГН ***** да заплати на ОД на МВР-Варна сумата от 80,00 /осемдесет / лева , представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Варна на основанията, по реда на глава 12 от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____